BIULETYN

Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 20 grudnia 1955 r. Nr 23 (94) Poz. 132–136

TREŚĆ:

132.

ZARZĄDZENIE Nr 57
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 16 czerwca 1955 r.

w sprawie ustanowienia norm resortowych.

Na podstawie art. 12 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. Nr 15, poz. 61) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się normę resortową RN-55/MBPrzem-00151 — „Dziennik budowy".

§ 2. Jednostki organizacyjne wykonawstwa budowlano-montażowego obowiązane są począwszy od dnia 1 stycznia 1956 r. stosować normę wymienioną w § 1.

§ 3. Po wyczerpaniu przez jednostki wymienione w § 2 posiadanych zapasów formularzy „Dziennika budowy" według normy PN/B-07001 (luty 1951), mogą one stosować w roku 1955 formularze „Dziennika budowy" według normy resortowej RN-55/MBPrzem-00151.

w/z MINISTRA

Inż. St. Bęć
Podsekretarz Stanu

133.

OKÓLNIK Nr 66
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 9 grudnia 1955 r.

w sprawie opracowania planów techniczno - ekonomicznych zakładów przemysłowych na 1956 rok.

Celem radykalnego przyspieszenia opracowania i zatwierdzenia planów techniczno-ekonomicznych na 1956 rok zakładów przemysłowych budownictwa przemysłowego ustalam, co następuje:

§ 1. 1. Przed zatwierdzeniem Narodowego Planu Gospodarczego Departament Planowania przeprowadzi niezwłocznie podział uzgodnionych z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego podstawowych wskaźników projektu planu na 1956 rok i przekaże je centralnym zarządom nadzorującym zakłady przemysłowe jako plan dyrektywny na 1956 rok w terminie do dnia 12 grudnia 1955 r.

2. Centralne zarządy z kolei rozdzielą otrzymane wskaźniki na podległe jednostki i przekażą je jako plan dyrektywny zakładom w terminie do dnia 15 grudnia 1955 r.

3. W oparciu o plan dyrektywny zakłady przystąpią niezwłocznie do opracowania planów techniczno-ekonomicznych na 1956 rok.

4. Niezwłocznie po zatwierdzeniu N.P.G. Departament Planowania przekaże zakładom za pośrednictwem centralnych zarządów potwierdzenie planu dyrektywnego względnie poprawione w oparciu o N.P.G. wskaźniki dyrektywne.

§ 2. 1. Plan dyrektywny powinien objąć wszystkie wskaźniki zawarte w N.P.G.

2. Dalsza rozbudowa wskaźników dyrektywnych może być wprowadzona przez Departament Planowania względnie przez centralne zarządy po uzgodnieniu z Departamentem Planowania w zasadzie jedynie w zakresie wskaźników kontrolowanych oraz na przekroje kwartalne.

§ 3. 1. Odchylenia negatywne w planie techniczno-ekonomicznym w stosunku do wskaźników dyrektywnych nie są dopuszczalne. Dotyczy to zarówno wielkości bezwzględnych poszczególnych wskaźników dyrektywnych jak też podanych w planach dyrektywnych wskaźników wzrostu w stosunku do roku poprzedniego („kątów wzrostu").

2. Zakłady oraz odpowiednio do posiadanych materiałów centralne zarządy mają obowiązek przeanalizowania i w miarę ujawnionych rezerw produkcyjnych poprawienia otrzymanych wskaźników dyrektywnych, szczególnie w zakresie:

a) wykorzystania mocy produkcyjnej,
b) podniesienia wydajności,
c) obniżenia kosztów własnych.

§ 4. Plan techniczno-ekonomiczny składa się z trzech części stanowiących powiązaną kompleksowo integralną całość:

a) planu produkcyjnego,
b) planu przedsięwzięć organizacyjno-technicznych,
c) planu finansowego.

§ 5. 1. Plan techniczno-ekonomiczny powinien być opracowany przy jak najszerszym udziale załogi zakładów a zwłaszcza przy udziale aktywu partyjnego i związkowego.

2. Udział załogi powinien się przejawiać szczególnie przy ujawnianiu dodatkowych rezerw i możliwości produkcyjnych oraz przy opracowaniu planu przedsięwzięć organizacyjno-technicznych stanowiącego konkretną podbudowę zadań produkcyjnych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

3. Plan przedsięwzięć organizacyjno-technicznych powinien zawierać dla poszczególnych przedsięwzięć wyliczenie spodziewanych efektów techniczno-ekonomicznych, zbilansowanie tych efektów oraz powiązanie ich z podstawowymi wskaźnikami planu, a w szczególności z zadaniami w zakresie wzrostu wydajności i obniżenia kosztów własnych.

§ 6. 1. Centralne zarządy zakończą niezwłocznie uzgodnienia z Departamentem Planowania wprowadzanych na 1956 rok zmian w dotychczas stosowanych formularzach planu techniczno-ekonomicznego.

2. Zmiany te powinny nawiązywać do instrukcji w sprawie opracowania projektu N.P.G. na rok 1956 i uwzględniać w szczególności powiązanie dotychczasowego systemu cen niezmiennych z nowym systemem cen porównywalnych i fabrycznych, oraz wykazanie skutków wprowadzonej z dniem 1 stycznia 1956 roku zmiany cen materiałów zaopatrzeniowych, taryf i płac niektórych kategorii pracowników.

§ 7. 1. Plan techniczno-ekonomiczny zatwierdza dyrektor zakładu po uprzednim:

a) otrzymaniu pisemnego potwierdzenia wskaźników planu dyrektywnego lub ich zmiany wynikającej z uchwały o Narodowym Planie Gospodarczym,
b) stwierdzeniu zgodności planu z postanowieniami § 3 pkt. 1,
c) pozytywnym zaopiniowaniu planu przez nadzorujący centralny zarząd,
d) pozytywnym zaopinowaniu części finansowej planu przez Departament Finansowy,
e) pozytywnym zaopiniowaniu planu przedsięwzięć organizacyjno-technicznych przez Zarząd Techniki dla następujących zakładów:
   1) Zakład Remontu i Produkcji Sprzętu Konstrukcji Stalowych,
   2) Energosprzęt,
   3) Warszawskie Zakłady Sprzętu Budowlanego,
   4) zakłady podległe Centralnemu Zarządowi Produkcji Pomocniczej.

2. Nadzorujące centralne zarządy mogą zwolnić poszczególne zakłady od obowiązków przedkładania do zaopiniowania produkcyjnej części planu.

3. Plan sporządza się jako całość przesznurowaną i opatrzoną pieczęcią i w tym stanie ulega zatwierdzeniu.

4. Zatwierdzone plany powinny być przesłane do centralnych zarządów w terminie do dnia 20 stycznia 1956 r.

§ 8. 1. Centralne zarządy ustalą we własnym zakresie szczegółowy harmonogram opracowania planów techniczno-ekonomicznych.

2. O przebiegu opracowania planów centralne zarządy złożą do Departamentu Planowania meldunek w dniu 3 stycznia 1956 r. według stanu na dzień 1 stycznia 1956 r. Terminy dalszych meldunków ustali Departament Planowania.

§ 9. 1. Centralne zarządy złożą w Departamencie Planowania bezpośrednio po zatwierdzeniu po 1 egzemplarzu planów poszczególnych zakładów.

2. Centralne zarządy złożą w Departamencie Planowania zbiorcze zestawienie podstawowych wskaźników zatwierdzonych planów w 2 egzemplarzach w terminie do dnia 31 stycznia 1956 r.

w/z MINISTRA

Inż. St. Bęć
Podsekretarz Stanu

134.

OKÓLNIK Nr 68

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO CENTRALNA KSIĘGOWOŚĆ

z dnia 9 grudnia 1955 r.

w sprawie terminów złożenia rocznych sprawozdań finansowych za 1955 rok przez jednostki budownictwa przemysłowego oraz zasad sporządzania tych sprawozdań.

Na podstawie § 53 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Monitor Polski Nr A-49, poz. 359) i zarządzenia Ministra Finansów z dnia 3 października 1955 roku w sprawie terminów złożenia rocznych sprawozdań finansowych za 1955 rok (Monitor Polski Nr 102, poz. 1406), polecam, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego złożą roczne sprawozdania finansowe za 1955 rok w następujących terminach:

1) **do dnia 6 lutego 1956 r.**
   obowiązane są złożyć sprawozdania zjednoczenia (przedsiębiorstwa) zarówno posiadające podległe sobie, wyodrębnione na rozrachunku gospodarczym jednostki organizacyjne, jak również zjednoczenia nie posiadające takich jednostek, z wyjątkiem zjednoczeń wymienionych w pkt. 2 i 3. Termin ten obowiązuje również oddziały zaopatrzenia robotniczego;

2) **do dnia 10 lutego 1956 r.**
   obowiązane są złożyć sprawozdania następujące zjednoczenia specjalizowane, posiadające liczne i oddalone terenowo zarządy:
   a) Zjednoczenie Urządzeń Klimatyzacyjnych i Wentylacyjnych, podległe Centralnemu Zarządowi Instalacji Przemysłowych,
   b) Poznańskie Zjednoczenie Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych, podległe Centralnemu Zarządowi Konstrukcji Stalowych,
   c) Stalinogrodzkie Zjednoczenie Montażu Konstrukcji i Urządzeń Przemysłowych, podległe Centralnemu Zarządowi Konstrukcji Stalowych,
   d) Stalinogrodzkie Zjednoczenie Wodno-Inżynieryjne, podległe Centralnemu Zarządowi Wodno-Inżynieryjnemu,
   e) Zjednoczenie Robót Wiertniczych i Fundamentowych, podległe Centralnemu Zarządowi Wodno-Inżynieryjnemu;

3) **do dnia 16 lutego 1956 roku**

obowiązane są złożyć sprawozdania zbiorcze wszystkie centralne zarządy i zjednoczenia (przedsiębiorstwa), podległe bezpośrednio Ministrowi Budownictwa Przemysłowego, sporządzające sprawozdania zbiorcze na podstawie sprawozdań nadesłanych przez podległe sobie jednostki. Termin ten obowiązuje również Zarząd Zaopatrzenia Robotniczego.

2. Samodzielnie bilansujące jednostki organizacyjne podległe zjednoczeniom obowiązane są złożyć roczne sprawozdania finansowe w terminie umożliwiającym zjednoczeniu przeanalizowanie, formalne przyjęcie sprawozdań oraz ujęcie ich w bilansie zjednoczenia, tzn. najpóźniej na 5 dni przed terminem ustalonym dla zjednoczenia w ust. 1.

§ 2. Sprawozdania finansowe za 1955 r., obejmujące bilans, rachunek strat i zysków oraz pozostałe załączniki powinny być sporządzone w sposób podany w instrukcji w sprawie zasad sporządzania rocznego sprawozdania finansowego, stanowiącej załącznik Nr 1 do okólnika Nr 80 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 23 grudnia 1954 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 26(71), poz. 169), zmieniony i uzupełniony wyjaśnieniami zawartymi w załączniku do niniejszego okólnika.

§ 3. 1. Wszystkie jednostki budowlano-montażowe samodzielnie bilansujące obowiązane są, dla pogłębienia analizy danych sprawozdawczych, podać w piśmie towarzyszącym sprawozdaniu finansowemu następujące uzupełniające dane analityczne:

1) do kont: 151 „Produkcja podstawowa budowlana",
   152 „Montaż konstrukcji metalowych i innych obiektów",
   153 „Montaż przedmiotów wyposażenia technicznego
   — specyfikację pozycji 11-bb (pozostałe roboty niezafakturowane) danych uzupełniających do sprawozdania B-14 (po koszcie planowanym) z określeniem przyczyny niefakturowania tych robót;
2) do konta 078 „Inne należności i zobowiązania"
   — specyfikację pozycji 12a (zleceniodawcy) danych uzupełniających do sprawozdania B-14 z podziałem na:
   a) nieuzgodnione częściowe i całkowite odmowy akceptu,
   b) zwrócone przez bank wezwania zapłaty na skutek braków formalnych, jak np.: brak kosztorysów, przekroczenie limitu finansowania inwestycji względnie brak umowy;
3) do konta 073 „Dostawy niefakturowane"
   — specyfikację salda na dzień 31 grudnia 1955 r.;
4) do konta 088 „Rozrachunki z innych tytułów publicznoprawnych"
   — specyfikację salda na dzień 31 grudnia 1955 r. z podziałem na:
   a) zobowiązania prekludowane i przedawnione, nie odprowadzone do budżetu do dnia 31 grudnia 1955 r. z podaniem terminu prekluzji względnie przedawnienia,
   b) pozostałe zobowiązania ze wskazaniem ich charakteru;
5) do konta 201 „Straty i zyski"
   — specyfikację pozycji D 8 strat oraz C 5 zysków (pozostałe).

2. Jednostki nadrzędne obowiązane są ująć powyższe dane w cyfry zbiorcze oraz umieścić je w piśmie towarzyszącym zbiorczemu sprawozdaniu finansowemu.

3. W związku z ustaleniem w ust. 1 szczegółów analitycznych przestaje obowiązywać wykaz danych analitycznych, ujętych w załączniku Nr 2 do okólnika Nr 80 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 23 grudnia 1954 r. w sprawie terminów złożenia rocznych sprawozdań finansowych za 1954 r. przez jednostki budownictwa przemysłowego oraz zasad sporządzania tych sprawozdań (Biul. MBPrzem. Nr 26(71), poz. 169).

§ 4. W celu zabezpieczenia terminowego opracowania sprawozdań finansowych za 1955 rok, dyrektorzy i kierownicy jednostek, sporządzający te sprawozdania, zastosują wszelkie będące w ich dyspozycji środki, a w szczególności:

1) wstrzymają względnie odwołają na okres prac bilansowych urlopy pracowników finansowo-księgowych oraz innych pracowników, o ile ich nieobecność mogłaby zahamować prace bilansowe,
2) w miarę potrzeby, czasowo, przydzielą pracowników innych komórek do prac związanych z bilansem,
3) wydadzą polecenia, aby wszelkie dokumenty niezbędne do sporządzenia zamknięć za 1955 r. były opracowywane w pierwszej kolejności i przekazywane natychmiast komórkom księgowo-finansowym,
4) w ramach obowiązujących przepisów i w miarę faktycznej potrzeby przeznaczą odpowiednie kwoty na nagrody za prace związane z przyspieszeniem sporządzenia finansowego rocznego,
5) zwrócą się o udzielenie pomocy do podstawowej organizacji partyjnej i rady miejscowej (zakładowej) przy usuwaniu przeszkód hamujących prace bilansowe, a w szczególności przy organizowaniu współzawodnictwa indywidualnego, zespołowego i międzyzakładowego,
6) będą kontrolować postępy prac według harmonogramów.

§ 5. Dyrektorzy centralnych zarządów, zjednoczeń bezpośrednio podległych Ministrowi oraz zjednoczeń, którym podlegają jednostki samodzielnie bilansujące zarządzą:

1) przeprowadzania planowych kontroli postępu prac w podległych jednostkach zarówno pod względem ich terminowego wykonania, jak również jakości,
2) przyjmowanie bilansów podległych jednostek zgodnie z wydanymi w tym zakresie zarządzeniami.

§ 6. Jednostki sporządzające roczne sprawozdania finansowe obowiązane są przesyłać meldunki o przebiegu prac, zgodnie z zatwierdzonymi harmonogramami, w następującym trybie i terminach:

1) zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w dnia 10, 20 i 30 stycznia 1956 r. według stanu prac w dniu poprzednim — do nadzorujących je centralnych zarządów,
2) centralne zarządzy i zjednoczenia (przedsiębiorstwa) podległe bezpośrednio Ministrowi Budownictwa Przemysłowego — w ciągu 3-ch dni po terminach ustalonych w punkcie 1 — do Centralnej Księgowości,
3) Centralna Księgowość — w ciągu 3-ch dni po otrzymaniu sprawozdań z centralnych zarządów i zjednoczeń (przedsiębiorstw) podległych bezpośrednio Ministrowi — Ministrowi Budownictwa Przemysłowego.

§ 7. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

w/z MINISTRA

Inż. St. Bęć
Podsekretarz Stanu

Załącznik do okólnika Nr 68 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 grudnia 1955 r.

ZMIANY I UZUPEŁNIENIA

do instrukcji w sprawie zasad sporządzania rocznego sprawozdania finansowego

1) do § 4, ust. 1

Spis z natury środków trwałych i obrotowych, który powinien poprzedzić sporządzenie sprawozdania finansowego, nie obowiązuje w odniesieniu do zapasów materiałowych w jednostkach, które otrzymały zezwolenie i wprowadziły w życie inwentaryzowanie materiałów metodą ciągłą, zgodnie z zasadami ustalonymi w okólniku Nr 21 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 kwietnia 1955 r. w sprawie zasad i sposobu przeprowadzania inwentaryzacji ciągłej przez jednostki budownictwa przemysłowego. (Biuletyn MBPrzem. Nr 8(79), poz. 53);

2) do § 6, ust. 4

Zasady kwalifikowania nakładów inwestycyjnych jako „nakładów nie zwiększających wartości środków trwałych" oraz „nakładów bez efektu gospodarczego" ujmuje pismo okólne Nr 89/KS — Część IV Centralnej Księgowości z dnia 21 czerwca 1955 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 13(84), poz. 90).

Odnośnie narzędzi i przyrządów specjalnych, stanowiących według pisma okólnego Nr 18 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 marca 1953 r. zawsze składnik majątku nietrwałego, należy mieć na uwadze wyjaśnienia podane w piśmie okólnym Nr 31 Centralnej Księgowości z dnia 23 listopada 1954 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 24(69), z których wynikało, że w celu ujęcia tych przedmiotów jednolicie, należało w terminie do dnia 31 grudnia 1954 r., o ile niektóre z nich ewidencjonowane były jeszcze jako środki trwałe przeprowadzić, przeklasyfikowanie ich jako przedmiotów nietrwałych. Pominięte w tej akcji narzędzia i przedmioty należy przenieść dodatkowo obecnie;

3) do § 9, ust. 1

W odniesieniu do maszyn, urządzeń i sprzętu mechanicznego, niewykorzystywanych i zgłoszonych jako zbędne w trybie ustalonym zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 30 lipca 1952 roku w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych maszyn, urządzeń i sprzętu mechanicznego do robót ziemnych, budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr 43, poz. 424), obowiązują wyjaśnienia podane w piśmie okólnym Nr 92/KS Centralnej Księgowości z dnia 29 czerwca 1955 r. (Biuletyn MBPrzem. nr 14(85), poz. 94), według których nie należy tego sprzętu zarówno umarzać jak i amortyzować;

4) do § 10, ust. 6

W zakresie przedawnionych i prekludowanych zobowiązań i należności, powstałych z tytułu rozliczeń w zakresie inwestycji, obowiązują wyjaśnienia podane w piśmie okólnym Nr 98/KS — Część I Centralnej Księgowości z dnia 21 czerwca 1955 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 13(84), poz. 90).

Kary i odsetki płacone przez zleceniodawców powinny być ewidencjonowane w ciągu roku wprost na koncie 113 „Dochody przyszłych okresów", skąd podlegają wyksięgowaniu w okresach miesięcznych na dobro konta kosztów, rejestrującego kary zapłacone (162/9). Na dobro konta 201 wpływa jedynie nadwyżka kar otrzymanych nad karami zapłaconymi, wynikająca na koncie 162/9 w końcu roku. W żadnym przypadku nie należy zarachowywać tych kar na kontach zleceniodawców (odbiorców). Ewidencja kar następuje wyłącznie w momencie zapłaty. Księgowe ujęcie kar i grzywien reguluje pismo okólne Nr 3 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 1 lutego 1954 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 5(50), poz. 26);

5) do § 11, ust. 5

Zasady normujące w sposób szczegółowy ewidencję księgową opakowań wypożyczanych i sprzedawanych zostały uzupełnione pismem okólnym Nr 103/KS Centralnej Księgowości z dnia 26 lipca 1955 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 16(87), poz. 107);

6) do § 11, ust. 4

Zmiana górnej granicy kwalifikowania środków na trwałe i nietrwałe, jaka wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1956 r. (ze zł. 300 na zł. 1.000) nie wpływa na stan w 1955 r. zarówno przedmiotów nietrwałych jak i środków trwałych.

Zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 3 października 1955 r. w sprawie zasad zaliczania do środków trwałych i przedmiotów nietrwałych remanentów środków pracy na koniec 1955 r. (Monitor Polski Nr 92, poz. 1191) znajduje zastosowanie dopiero w dniu 1 stycznia 1956 r.

Zarządzenie to nie zmienia zasad ustalonych dla narzędzi i przyrządów specjalnych, o których mowa w pkt. 2. Zasady te obowiązują nadal niezależnie od wartości przedmiotów, jaka wyniknie z przeceny;

7) do § 11, ust. 8

Ewidencja księgowa nadwyżek materiałowych została zmieniona pismem okólnym Nr 34 Centralnej Księgowości z dnia 22 listopada 1954 r. (Biuletyn MBPrzem Nr 26(71), poz. 173) w ten sposób, że nadwyżki superat materiałowych ponad stwierdzone i zaksięgowane w danym roku niedobory, ujmowane są w ciągu roku na koncie 113, a dopiero w końcu roku, w przypadku nieskompensowania wzajemnego z mankami, wpływają na dobro konta 201;

8) do § 12, ust. 1 i 2

Fakturę za wykonaną, lecz nie oddaną do dnia 31 grudnia 1955 r. na inkaso produkcję podstawową względnie nie wysłaną do tej daty w trybie pozainkasowym do zleceniodawcy, należy zarejestrować w księgach 1955 r. już według zasad przyjętych na 1956 rok, a mianowicie:

obciążyć konto 179 „Towary wysłane i usługi wykonane" na koncie analitycznym „faktury za roboty wykonane — nie przesłane do inkasa" (na odrębnych subkontach analitycznych dla sił własnych i sił obcych)

uznając konto 191 „Sprzedaż robót".

W sprawozdaniu finansowym (bilansie) sporządzonym na dzień 31 grudnia 1955 r. pozycję „faktury za roboty wykonane własnymi siłami — nie przesłane do inkasa" należy wykazać w dziale B1 aktywów, rozdział IV, wykorzystując na ten cel jedną z niewystępujących w danej jednostce pozycji i zmieniając odpowiednio jej nazwę; pozycję natomiast dotyczącą sił obcych — w części B2, dział IX w łącznej kwocie konta 179.

W bilansie na 31 grudnia 1955 r. w związku z powyższymi ustaleniami saldo robót budowlano-montażowych na kontach produkcji budowlano-montażowej (151, 152, 153) obejmować może:

a) roboty przekraczające 95% wartości kosztorysowej, o ile nie zostały objęte rachunkiem ostatecznym,

b) inne roboty, wymienione w § 12, ust. 1, pkt. 2 instrukcji, o której mowa w § 2;

9) do § 12, ust. 3 i 4

W wyniku ustalenia nowych zasad ujmowania robót zafakturowanych i nie sprzedanych nie obowiązuje wyliczanie robót w toku na dzień 31 grudnia 1955 r. według zasad zawartych w instrukcji Nr 8 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 12 czerwca 1953 r. w sprawie księgowego ujęcia robót w roku (Biuletyn MBPrzem. Nr 11(33), poz. 68). Wyliczenie to należy przeprowadzić do bilansu za 1955 rok w koszcie planowanym, ustalonym w drodze odjęcia od wartości protokółu zastępczego marży zysku oraz kwoty zadań obniżki kosztów, przyjmując za podstawę zinwentaryzowane w dniu 31 grudnia 1955 r. obiekty i dotyczące tych obiektów dokumenty zastępcze;

10) do § 12

Po ust. 7 wprowadza się ust. 8 o następującej treści: „Wszelkiego rodzaju koszty i dochody lat ubiegłych podlegają księgowaniu na właściwych kontach kosztów lub dochodów w okresie, w którym je ujawniono, nie zaś na koncie 201 „Straty i zyski". Zasadę tę ustala pismo okólne Nr 49 Centralnej Księgowości z dnia 24 marca 1955 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 8(79), poz. 55). Na koncie 201 nie mogą być ujmowane żadne koszty lat ubiegłych. Ujmuje się je łącznie z kosztami roku bieżącego";

11) do § 12

Po ust. 8 wprowadza się ust. 9 o następującej treści: „Ewidencję księgową kosztów zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego reguluje pismo okólne Nr 130/KS Centralnej Księgowości z dnia 3 grudnia 1955 r. w sprawie ewidencji kosztów zaplecza. Zasady w nim podane odnoszą się do zaplecza, stanowiącego inwestycję własną przedsiębiorstw budowlano-montażowych, nie mają one natomiast zastosowania dla zaplecza budów realizowanych w warunkach specjalnych, które podlegają fakturowaniu na zasadach ogólnych;

12) do § 19, ust. 5

Rodzaj księgowań dopuszczalnych na koncie 201 „Straty i zyski" jest ściśle ustalony i ujęty w piśmie okólnym, o którym mowa w pkt. 10;

13) do § 19

Po ust. 8 wprowadza się ust. 9 o następującej treści: „Skreślenia względnie uzupełnienia faktur, dotyczące robót wykonywanych w latach ubiegłych na budowach kontynuowanych w bieżącym roku, zmniejszają względnie zwiększają wartość produkcji budowlano-montażowej w roku bieżącym Sprawę tę wyjaśnia od strony ewidencji i sprawozdawczości pismo okólne Nr 117/KS Centralnej Księgowości i Departamentu Planowania z dnia 26 września 1955 r.;

14) do § 19, ust. 6

W związku z wydzieleniem z dniem 1 stycznia 1956 r z funduszu statutowego jednostek utrzymywanych z narzutów funduszu środków obrotowych, fundusz ten powinien być ujęty w dniu 31 grudnia 1955 r. na koncie 106 „Inne fundusze". Wyliczenie jego i sposób księgowego ujęcia wyjaśnia pismo okólne Nr 89/KS Część VII Centralnej Księgowości z dnia 21 czerwca 1955 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 13(84), poz. 90);

15) do § 20, ust. 3

Centralne zarządy oraz jednostki bezpośrednio podległe Ministrowi, będące inwestorem naczelnym, włączają do zbiorczej sprawozdawczości, poza wyodrębnionymi sprawozdaniami scentralizowanych rozliczeń z budżetem oraz scentralizowanej rezerwy awaryjnej i amortyzacji na inwestycje również i sprawozdania finansowe roczne wyodrębnionej księgowości dla nakładów inwestycyjnych na dokumentację inwestycji lat przyszłych, ustaloną pismem okólnym Nr 50/IN Departamentu Inwestycji i Centralnej Księgowości z dnia 28 marca 1955 r. w sprawie realizacji tytułów inwestycyjnych na dokumentację inwestycji lat przyszłych;

16) do § 20, ust. 6

W zakresie trybu przyjmowania sprawozdań finansowych obowiązuje zasada wewnętrznego, wstępnego i kolegialnego przyjmowania tych sprawozdań w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie), przed podpisaniem ich przez dyrektora zjednoczenia (okólnik Nr 82 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 grudnia 1954 r., Biuletyn MBPrzem. Nr 26(71), poz. 169). Zasady te obowiązane są stosować jednostki nadrzędne w zakresie zbiorczej sprawozdawczości finansowej;

17) do § 21, ust. 2

Sprawozdania zbiorcze zestawia się tylko w tysiącach złotych (bez znaku po przecinku).

135.

PISMO OKÓLNE Nr 130/KS

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO CENTRALNA KSIĘGOWOŚĆ

KS-I/D-1a

z dnia 3 grudnia 1955 r.

w sprawie ewidencji księgowej kosztów zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

W związku z zarządzeniem Nr 181 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1954 r. w sprawie planowania nakładów i zasad budowy zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego przedsiębiorstw budowlano-montażowych (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 101) oraz na podstawie wytycznych Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów, zawartych w okólniku Nr KS 14/55 z dnia 3 maja 1955 r. w sprawie ewidencji kosztów zaplecza (Dz. U. Min. Finansów Nr 8, poz. 35), zmienionych okólnikiem KS 28/55 z dnia 4 września 1955 r. (Dz. U. Ministerstwa Finansów Nr 12, poz. 52), Centralna Księgowość wyjaśnia, co następuje:

1. Tworzenie (budowa) zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego przedsiębiorstw budowlano-montażowych stanowi inwestycję własną tych przedsiębiorstw i obejmuje:

1) roboty budowlane, przy czym należy tu rozróżnić następujące rodzaje tych robót:

a) **o charakterze obiektów stałych** — jak wznoszenie pomieszczeń produkcyjnych, gospodarczych i administracyjnych, przeznaczonych do użytkowania trwałego.

b) **pomieszczenia półstałe** — przeznaczone do użytkowania w ciągu dłuższego, niemniej z góry ograniczonego czasu, krótszego od normalnego czasokresu użytkowania (zaliczenie tych obiektów ma zawsze miejsce do grupy środków trwałych, a wyodrębnienie jako półstałych ma na celu wyłącznie szybsze ich umorzenie i amortyzację),

c) **pomieszczenia i urządzenia prowizoryczne** — związane z określoną budową i użytkowane wyłącznie w okresie wykonywania tej budowy (np. szopy i zadaszenia, doły na wapno, doprowadzenie wody, energii elektrycznej, oparkanienie, urządzenia sanitarne, tymczasowe budynki itp.);

2) zakupy sprzętu, inwentarza, baraków składanych.

2. Koszty wykonania robót budowlanych, wymienionych w ust. 1 pkt. 1 lit. a), b), c) ewidencjonuje się na kontach produkcji budowlano-montażowych, głównie na koncie 151 „Produkcja budowlana".

Karty analityczne kosztów zaplecza prowadzi się w następującym przekroju:

1) dla zaplecza stałego i półstałego — według poszczególnych obiektów,
2) dla tymczasowych budynków i urządzeń budowy — według placów budów.

Zakupy sprzętu oraz inwentarza i baraków składanych obciążają, w korespondencji z kontem funduszu statutowego, właściwe konta środków trwałych lub nietrwałych po uprzednim zaewidencjonowaniu ich wartości na kontach nakładów inwestycyjnych (rozpoczętych i zakończonych) w korespondencji z kontem dostawców.

3. Zebrany na kontach produkcji budowlano-montażowej (151, 152, 153) pełny koszt własny zaplecza, tzn. pełne zużycie materiałów, robocizna, ewentualne koszty pracy sprzętu i transportu oraz przypadający narzut kosztów ogólnych przenosi się w końcu każdego miesiąca na stronę Winien konta 191 „Sprzedaż robót", a równocześnie, na podstawie faktur wewnętrznych księguje się sprzedaż tej produkcji w ciężar nakładów inwestycyjnych przedsiębiorstwa zapisem:

Winien konto 011 — „Inwestycje rozpoczęte"
Ma „ 191 — „Sprzedaż robót".

Faktury, o których mowa, sporządzane są dla zaplecza stałego i półstałego według zasad przewidzianych dla sprzedaży inwestycji własnych (między innymi przy uwzględnieniu pełnej wartości zużytych materiałów), dla zaplecza prowizorycznego natomiast w roku 1955 zgodnie z zasadami przewidzianymi w 2-ej części Cennika Robót Budowlanych i Instalacyjnych, tzn. po potrąceniu wartości przewidywanych odzysków materiałowych, począwszy natomiast od 1 stycznia 1956 r. analogicznie jak przy obiektach zaplecza stałego i półstałego.

4. Zapłata faktur wewnętrznych (tzw. refundacja wyłożonych środków obrotowych) oraz zewnętrznych (zakupy) dokonana przez bank finansujący działalność inwestycyjną przedsiębiorstwa powoduje zapis:

Winien konto 043 — „Rachunek rozliczeniowy" (sprzedaż wewnętrzna), lub
„ „ 028 — „Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych" (zakup)
Ma „ 017 — „Finansowanie inwestycji".

5. Koszty zakończonych inwestycji związanych z zapleczem, dotyczące zarówno robót jak i zakupów księguje się według zasad ogólnych, tzn.:

Winien konto 014 — „Inwestycje zakończone"
Ma „ 011 — „Inwestycje rozpoczęte".

6. Kompensata kwot finansowania i nakładów dotyczących zaplecza następuje według zasad ogólnych.

7. Przyrost składników majątkowych, powstały jako efekt działalności inwestycyjnej w zakresie zaplecza księguje się w zależności od ich charakteru po stronie Winien kont:

001 — „Środki trwałe" — tzn. budynki stałe i półstałe, maszyny budowlane, komplety baraków składanych, rusztowania rurowe itd.,

128 — „Przedmioty nietrwałe — związane z wyposażeniem urządzeń zaplecza

111 — „Nakłady przyszłych okresów" — koszty jednorazowe sprzętu, podlegające rozliczeniu w czasie,

114 — „Tymczasowe budynki i urządzenia budowy" — tzn. urządzenia mające charakter przedmiotów jednorazowego zużycia na danej budowie, po rozebraniu których pozostaje jedynie materiał.

Przeciwstawny zapis do wymienionych wyżej kont ma miejsce po stronie Ma konta 031 „Fundusz statutowy".

W zakresie konta 111 prowadzić należy analitykę według jednostek względnie grup sprzętu, do konta 114 — według placów budów.

8. Rozliczenie kosztów amortyzacji (zużycia) oddanych do eksploatacji budynków i urządzeń zaplecza ma miejsce w zależności od charakteru użytkowania urządzeń zaplecza. Zaliczenia zatem kosztów amortyzacji środków trwałych, zużycia przedmiotów nietrwałych, kosztów jednorazowych sprzętu oraz zużycia tymczasowych budynków i urządzeń budowy przeprowadza się w ciężar właściwych kont kosztów (162, 164, 160, 157, 167, 161) z zapisem przeciwstawnym po stronie Ma kont:

101 — „Rozliczenie amortyzacji"
129 — „Zużycie przedmiotów nietrwałych"
111 — „Nakłady przyszłych okresów"
114 — „Tymczasowe budynki i urządzenia budowy".

9. Amortyzację środków trwałych oblicza się:

1) dla zaplecza stałego — według obowiązujących stawek,
2) dla zaplecza półstałego — indywidualnie przy uwzględnieniu przewidywanego okresu użytkowania obiektów, posiłkując się dla ustalenia miesięcznej raty (S) wzorem:

$$S = \frac{Wp + Rk + Kl - Dl}{T}$$

przy czym poszczególne symbole oznaczają:

Wp — Wartość początkową środka trwałego,
Rk — koszty remontów kapitalnych przewidywanych do wykonania w okresie użytkowania środka,
Kl — przewidywany koszt likwidacji,
Dl — przewidywane dochody z likwidacji,
T — przewidywana ilość miesięcy użytkowania środka.

10. Zużycie przedmiotów nietrwałych oblicza się według obowiązujących stawek.

11. Ratę umorzeniową kosztów jednorazowych sprzętu (S_2), ewidencjonowanych na koncie 111, rozliczanych w ciężar konta 154 w zależności od przewidywanego okresu użytkowania sprzętu w danym zakładzie pracy, ustala się według wzoru:

$$S_2 = \frac{Kj \text{ (t. zn. koszty jednostkowe)}}{T \text{ (t. zn. ilość miesięcy użytkowania)}}.$$

12. Miesięczną stawkę zużycia obiektów zaplecza (S_1) ewidencjonowanych na koncie 114 „Tymczasowe budynki i urządzenia budowy", rozliczanych w ciężar kont 162, 154, lub 157 itd. ustala się według wzoru:

$$S_1 = \frac{Kb + Kl - Dl}{T}$$

We wzorze tym symbol Kb oznacza koszt budowy tymczasowych budynków i urządzeń budowy, pozostałe symbole zostały omówione w ust. 9.

Również według tego wzoru wylicza się miesięczną stawkę z tytułu kosztów montażu i demontażu urządzeń zaplecza stałych i półstałych (np. baraków składanych) z tą zmianą, że zamiast symbolu Kb wystąpią koszty dowozu i montażu, zamiast zaś symbolu Kl — koszty demontażu.

W przypadku, gdy przewidywany okres użytkowania tymczasowego urządzenia, przyjęty do wyliczenia stawki zużycia okaże się inny od rzeczywistego, należy wówczas odpowiednio skorygować wyliczoną stawkę miesięcznego zużycia. Z chwilą całkowitego zaliczenia w koszty wartości tymczasowych budynków i urządzeń budowy należy zaniechać przeprowadzania takiej korekty stawki, pomimo użytkowania nadal tych budynków i urządzeń.

Wynikłe na poszczególnych kontach analitycznych do konta 114 odchylenia, jakie będą powstawały pomiędzy przyjętymi do wyliczenia stawki, wartościami materiałów z odzysku, kosztów likwidacji względnie demontażu, a ich wartością rzeczywistą, należy odnosić w ciężar lub na dobro kont, na których rozliczono zużycie obiektów lub urządzeń na danym placu budowy.

13. Ponieważ amortyzacja zaplecza prowizorycznego stanowi w 1955 r. dodatkowe, nieprzewidziane planem koszty, które nie powinny mieć wpływu na wyliczenia związane z ustalaniem kwartalnych premii pracowników inżynieryjno-technicznych, należy wyodrębnić całość kosztów zużycia tego zaplecza zarówno w sprawozdawczości finansowej jak i w analizie ekonomicznej.

W tym celu, sporządzając roczny bilans za 1955 rok, należy w części IX wzoru B-21 sprawozdania z wykonania planu kosztów własnych (dane uzupełniające) wprowadzić i wypełnić dodatkową pozycję 10 zatytułowaną „Koszty zużycia zaplecza prowizorycznego".

14. Przepisy niniejszego pisma okólnego, w części odnoszącej się do zaplecza prowizorycznego, stosuje się wyłącznie do obiektów i urządzeń tego zaplecza powstałych po dniu 1 stycznia 1955 r.

15. W związku z tym, że jednostki budowlano - montażowe, stosownie do polecenia wydanego przez Centralną Księgowość w piśmie wg rozdzielnika z dnia 16 września 1955 r., skierowanym do centralnych zarządów i jednostek bezpośrednio podległych Ministerstwu, doprowadzały księgowania związane z zapleczem tylko do kont 011 i 014, powinny one w okresie do dnia 31 grudnia 1955 r. uzupełnić ewidencję zaplecza wszystkimi pozostałymi księgowaniami, t.zn. księgowaniem przyrostu składników majątkowych oraz obciążeniem kosztów ich zużycia za cały okres od początku 1955 r. tak, aby w bilansie rocznym za 1955 r. zostały uchwycone prawidłowo, według zasad podanych w niniejszym piśmie okólnym, zarówno wartości obiektów zaplecza jak i ich odpowiednia amortyzacja względnie zużycie.

16. Zasady ewidencji zaplecza podane w niniejszym piśmie okólnym nie mają zastosowania dla zaplecza budów realizowanych w warunkach szczególnych, które podlega fakturowaniu na zasadach ogólnych.

DYREKTOR S. Wojciechowski

136.

PISMO OKÓLNE Nr 131/KS

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO CENTRALNA KSIĘGOWOŚĆ

Znak KS-I/D-1a

z dnia 10 grudnia 1955 r.

w sprawie ewidencji księgowej kosztów przerzutów materiałów gospodarczo nieuzasadnionych, kosztów delegacji pracowników zamiejscowych, kosztów delegacji personelu transportowego, narzutu kosztów ogólnych na produkcję pomocniczą, sprzęt i transport.

W celu ujednolicenia ewidencji księgowej kosztów przerzutów materiałowych gospodarczo nieuzasadnionych, kosztów delegacji pracowników zamiejscowych, kosztów delegacji personelu transportowego, narzutu kosztów ogólnych na produkcję pomocniczą, sprzęt i transport, Centralna Księgowość wyjaśnia bądź ustala zasady tej ewidencji w sposób następujący:

1. **Koszty przerzutów materiałowych gospodarczo nieuzasadnionych.**

W związku z ustaleniami zawartymi w § 67 zarządzenia Nr 90 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 31 sierpnia 1955 r. w sprawie zaopatrzenia materiałowego, z których wynika obowiązek wyodrębnienia kosztów przerzutów materiałowych gospodarczo nieuzasadnionych w tym celu, aby następnie obciążyć nimi osoby odpowiedzialne za spowodowanie strat wynikłych z nieuzasadnionego przerzutu, należy w urządzeniach analitycznych do konta 160/4 „przerzuty materiałowe" przewidzieć dalszy podział analityczny na następujące subkonta:

160/4/1 — „przerzuty gospodarczo uzasadnione",
160/4/2 — „przerzuty gospodarczo nieuzasadnione".

Kryterium do zakwalifikowania kosztów przerzutu do subkonta 160/4/2, jak również przeniesienie tych kosztów na konto 078 „Inne należności i zobowiązania", odbywa się w czasie i trybie przewidzianym w § 68 powołanego wyżej zarządzenia.

2. **Koszty delegacji pracowników zamiejscowych.**

W uzupełnieniach do branżowego planu kont dla przedsiębiorstw budowlano - montażowych, stanowiących załącznik do okólnika Nr 77 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 16 grudnia 1954 r. omawiając pozycję 162/4 innych kosztów ogólnych przewidziano, że pozycja ta obej-

muje między innymi koszty przejazdu i diet pracowników delegowanych.

W związku z niejednolitą interpretacją tego zdania przez jednostki wyjaśnia się, w uzgodnieniu z Departamentem Księgowości Ministerstwa Finansów, że mówiąc o pracownikach powyższe ustalenie ma na myśli nie tylko pracowników fizycznych lecz również umysłowych i to zarówno inżynieryjno - technicznych jak i administracyjnych, których delegacje noszą charakter operatywny, związany bezpośrednio z produkcją (budową).

Na konto 161/3 należy odnosić wyłącznie delegacje pracowników o charakterze administracyjno - gospodarczym.

3. Koszty delegacji pracowników transportowych.

W związku z ustaleniem okólnika Nr 64 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 sierpnia 1952 r. w sprawie zasad świadczenia i korzystania z usług transportowych oraz rozliczeń za te usługi, korzystający z tych usług (przedsiębiorstwa budowlano - montażowe), świadczonych przez przedsiębiorstwa transportowe podległe C. Z. Transportu, obowiązani są pokrywać niezależnie od należności za przewóz, liczonej według obowiązujących stawek taryfy transportowej również i koszty delegacji pracowników przedsiębiorstw transportowych, którzy obsługują wynajętą kolumnę transportową i które to koszty składają się z diet, kosztów noclegów oraz przejazdów.

Wobec zdarzających się przypadków niewłaściwego kwalifikowania tych kosztów wyjaśnia się, że zarówno należności za przewóz jak również i omówione wyżej koszty delegacji obciążają koszty produkcji podstawowej budowlano-montażowej w pozycji kalkulacyjnej „Sprzęt", względnie przy przewozie zakupionych materiałów konto 121, lub konto 160 (przerzuty).

W żadnym przypadku nie należy odnosić kosztów delegacji pracowników kolumny transportowej w ciężar kosztów ogólnych przedsiębiorstwa, ponieważ pracownicy ci nie są pracownikami przedsiębiorstwa — najemcy tych usług.

4. Narzut kosztów ogólnych na produkcję pomocniczą, sprzęt i transport.

W związku z rozszerzeniem w 1955 roku zasady fakturowania w oparciu o cenniki, usług sprzętowych, transportowych oraz innej produkcji pomocniczej również i na usługi wewnętrzne, świadczone na rzecz zjednoczenia przez wydziały pomocnicze, niewydzielone bazy sprzętu i transportu, zachodzi konieczność, dla wykazania prawidłowego wyniku na sprzedaży tych usług, zebrania pełnego ich kosztu, a więc również obciążenia kosztów tych usług częścią kosztów ogólnych zjednoczenia (przedsiębiorstwa), rejestrowanych na na kontach 161 i 162.

Ustala się w związku z tym, że z dniem 1 stycznia 1956 r. koszty te należy doliczyć do zarejestrowanych na koncie 157 nakładów produkcji pomocniczej i transportu jak również na koncie 154 kosztów sprzętu w wysokości 5% ogółu kosztów bezpośrednich i ogólnych poszczególnych wydziałów i baz.

Koszty te należy odnosić do odrębnej, specjalnie na ten cel przeznaczonej pozycji analitycznej kont 157 i 154. Przy rozliczaniu w przedsiębiorstwie kosztów zebranych na kontach 161 i 162 należy mieć na uwadze, że w pierwszym rzędzie powinno się ustalić wysokość narzutu kosztów ogólnych dotyczącego produkcji pomocniczej, sprzętu oraz transportu, a dopiero pozostałą sumę kosztów ogólnych kont 161 i 162 rozliczyć na produkcję podstawową i inne miejsca kosztów.

DYREKTOR **S. Wojciechowski**

KOMUNIKAT

Administracja Biuletynu Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego prosi o niedokonywanie przedpłat w 1955 roku na prenumeratę Biuletynu za 1956 rok.

Wpłaty należy uiszczać począwszy od dnia 1 stycznia 1956 r.

Jednocześnie Administracja zwraca uwagę, że jednostki budownictwa przemysłowego, które otrzymują Biuletyn według rozdzielnika, otrzymują Biuletyn nieodpłatnie i nie powinny dokonywać wpłat za prenumeratę.

Ponadto Administracja prosi prenumeratorów o podawanie dokładnych adresów i o powiadamianie o każdorazowej zmianie adresu.

SPROSTOWANIE

W ust. 1 pisma okólnego Departamentu Kosztorysów i Cen Nr 125/KC z dnia 16 listopada 1955 r. w sprawie wskaźników zwiększenia kosztów robót budowlano-montażowych wykonywanych w okresie zimowym 1955/56 r. (Biuletyn MBPrzem. Nr 21, poz. 128) błędnie wydrukowano termin „do dnia 31 stycznia 1956 r.".

W związku z powyższym należy ust. 1 pisma okólnego Nr 125/KC poprawić jak następuje:

„Za okres zimowy 1955/56 r. dla dokonywania rozliczeń z tytułu zwiększenia kosztów budownictwa zimowego uważa się okres od dnia 1 grudnia 1955 r. do dnia 31 marca 1956 r.".

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Mgr inż. Z. Kończak

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:
Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego
Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81
Telefon wewnętrzny: Redakcji 409; Administracji 495
Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.—
Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P. konto 1529-91-162 cz. 7 — dział 5 — rozdział 17

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Krucza 24/26

Druk. LSW. W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII A1 Zam. 1052c z dn. 12.XII.55 r. Nakł. 2600 egz. B-6-125381